

Similitud de l'home amb la bèstia

Que entre l'home i la bèstia hi ha veritables semblances és innegable. Si observem defingudament les diverses manifestacions de la vida animal, veurem, com des de l'espècie ínfima l'organisme vivent va pujant insensiblement, però d'un modo gradual, de perfecció en perfecció, fins a esdevenir als mamífers qui ja tenen molts punts de contacte amb l'home. No cal dir que les característiques essencials de l'organisme dels mamífers les té naturalment l'home. Així, les lleis que presideixen l'estructuració orgànica i conformació de les parts són essencialment iguals a les dels mamífers. Es reproduueix per la mateixa llei de la generació i evolució embrional i es serveix dels mateixos mitjans i sistema per llur conservació i desenvolupament. Té ensems de comú amb els mamífers el sistema nerviós i els sentits (comparant-lo amb els mitjanament perfectes), i el guien uns mateixos instints de conservació de l'individu i de l'espècie i està finalment subjecte a la mateixa llei d'accidents corporals que modifiquen accidentalment el cos, donant-li diverses matisacions, segons les condicions externes en que es mou i desenvolupa la vida de l'individu.

La semblança fins i tot externa és ja molt notable en els quadrúpedes superiors. L'espai que els separa és, no obstant, immens. El camí que la Naturalesa té de recorre fins arribar a una veritable similitud externa és encara

molt llarg. Té d'aplanar el morro de la bèstia, donant-li aparença de faç humana i li falta redreçar aquest cap corvat naturalment vers la terra. Ha de transformar les poles en braços flexibles i les pellisses o unglots, en mans dòcils i desitres al moviment.

Tambe té de transformar l'estretor del pit, dotant-lo d'una bona amplaria, ornant-lo amb dues mamelles parienes i que tinguin ensems un cert arrodoniment.

El simi, o sia la família dels quadrumans, és el pont que salva aquesta distància enorme entre l'home i els quadrúpedes. Ve a ésser un retrat groller, una caricatura horrible i estúpida de l'home, però a pesar de tot, no deixa de tenir molta similitud fisiològica i anatònica.

On l'aparència és verament colpidora, és en l'espècie simlesca superior, ço és, el ximpanzé. «Aquesta té l'alçada, els membres i la força de l'home; camina amb soles les dues extremitats abdominals i amb la resta dreta, encara que perxò té d'apoiar-se en un basió; no té qua i seu com l'home; les mandíbules són poc pronunciades; té veres galtes; no li fallen tampoc cabells al cap i pèl a la barba; té faç, mans i ungles semblants a l'home. «(STURM)». Certament són molt nombroses i notables les similituds que troba en aquesta espècie l'Anatomia i Fisiologia.

Si ens fixem ara accidentalment en l'educació de que és susceptible, quedarem meravellats dels inconcebibles progressos del seu instint. Manes accions verament humanes que pel mateix són exclusives de l'home i incon-